

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Tredje behandling af lovforslag nr. L 261:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Adgang for kommunerne til at differentiere det supplerende tilskud til forældre på orlov til børnepasning).

Af socialministeren (Yvonne Herløv Andersen).

(Fremsat 20/5 94. Første behandling 24/5 94. Betænkning 25/5 94. Anden behandling 26/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 101 stemmer (S, KF, V, SF, CD, RV, KRF og Bente Juncker (UP)) mod 8 (FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 91:

Forslag til folketingsbeslutning om omlægning af inkonvertible lån m.v.

Af Pernille Sams (KF), Mejdahl (V) og Kirsten Jacobsen (FP).

(Fremsat 12/4 94. Første behandling 3/5 94. Betænkning 24/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

Nu er det problemet med de inkonvertible lån, som vi skal afslutte for denne gang her i dag.

Ser man tilbage til førstebehandlingen, kan man konstatere en vis glædelig bevægelse i holdningen til vores forslag. Under førstebehandlingen viste det sig, at regeringen var meget splittet i sagen. Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre var voldsomt imod, mens CD og Kristeligt Folkeparti var rimelig positive over for dette forslag.

Derfor vil vi også meget gerne kvittere for CD's og Kristeligt Folkepartis positive holdning i hele forløbet. Der er ikke tvivl om, at det positive islæt i regeringens betækningsbidrag kan tilskrives disse to partier.

Men tilbage står det alligevel som dyb mystik, hvorfor regeringen ikke stemmer for dette forslag. Regeringen har i løbet af det sidste år haft masser af chancer for selv at løse det her problem. Vi har spurgt i udvalget gennem et helt år og i virkeligheden gjort alt muligt, men der har ikke været nogen reaktion på noget som helst. Vi har presset på uden at få noget ud af det.

Til sidst valgte vi selv at fremsætte et forslag vel vidende, at regeringen har flertal til at blokere for dette forslag. Regeringen siger fortsat nej. Nu har de fundet ud af det argument, at det ikke er et problem for ret mange mennesker, og under førstebehandlingen sagde finansministeren, (Folketingstidende 1993-94, sp. 10413):

»... det faktisk ikke hjælper nogen af dem, der har problemer med de inkonvertible lån, ...«.

Hvad er dog det for en overlegen argumentation? Bare fordi der ikke er i hundredtusindvis af mennesker, der sidder med denne type lån og der derfor heller ikke er hundredtusindvis af stemmer i det. Men det kan da være lige så slemt for de relativt få mennesker, der er impliceret. De har da krav på en lige så reel behandling, som hvis problemet havde været meget mere udbredt.

Nu har regeringen valgt en løsning, hvor man forsøger både at blæse og have mel i munden: Man stemmer nej til forslaget, men siger i virkeligheden »måske« i betækningsbidraget.

Det er selvfølgelig udmærket, at regeringen har rykket sig, og det kvitterer vi også for, men hvorfor stemmer regeringen ikke bare for forslaget? Der er i virkeligheden ikke kommet nogen argumenter frem imod selve indholdet af beslutningsforslaget. Det eneste, der er kom-

[Pernille Sams]

met frem, er, at regeringen har politisk modvilje mod at løse båndet om disse mennesker, men der er ikke kommet nogen saglige argumenter frem.

Et enkelt lille argument findes i et af bilagene om de realkreditlignende lån, og derfor tilbød vi også, hvis det var det, der var knasten, at tage dem ud, for det var i hvert fald ikke det, der skulle blokere for, at vi fik en løsning. Men da vi så tilbød det, var det lige pludselig ikke længere det, der var problemet.

Økonomisk erkender regeringen også, at det er korrekt, at forslaget hverken koster obligationsejerne eller skatteyderne penge. Tværtimod siger regeringen jo og har måttet erkende, at en gennemførelse af dette forslag faktisk er direkte positiv for skattevæsenet og dermed for skatteyderne. I stedet for at sige: O.k., her er et reelt problem og et godt løsningsforslag, spræller regeringen videre og har nu afgivet et betækningsbidrag, hvor der står, i virkeligheden står at læse, at uanset alt vil regeringen i hvert fald selv have æren, hvis man virkelig skal tvinges til at løse problemet.

Derfor starter man med at sætte en analyse i gang af problemet – et problem, som er gennemanalyseret og sagtens kunne løses direkte uden nogen forudgående syltekrukke.

Jeg erkender, at det betækningsbidrag, der nu foreligger, er bedre end ingenting. Kristeligt Folkepartis og CD's holdning fra førstebehandling har haft indflydelse, men regeringens holdning ikke at sige ja, fordi forslaget er vores, er barnlig og virker forsinkende for et udmærket forslag, som befolkningen trænger til.

Men vi skal i hvert fald nok huske regeringen på dens tilsagn og sørge for, at sagen ikke forbliver i syltekrukken. Om ikke andet håber vi, at et valg kan afklare, at forslaget meget hurtigt bliver en realitet.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensen (CD):

Ligesom fru Pernille Sams er CD naturligvis meget optaget af at løse problemet i forbindelse med de inkonvertible lån. Det skal der ikke herske nogen tvivl om.

Vi har også haft den opfattelse, at vi naturligvis var forpligtede til også at løse problemerne for netop den del af låntagerne, som var kommet i klemme som følge af det økonomi-

ske opsving og rentefaldet, ligesom for de øvrige låntagere.

Derfor glæder vi os over den beretning, som foreligger, og som pålægger regeringen at tage spørgsmålet op til behandling, således at vi får en løsningsmulighed frem – en løsningsmulighed, der gør det økonomisk gennemsigtigt og betyder, at hverken staten eller realkreditinstitutterne kommer til at lide økonomisk skade.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Af hensyn til sandheden – og den fulde sandhed i denne sag – vil jeg gerne herfra oplyse i modsætning til, hvad fru Pernille Sams tidligere har fremført herfra, at regeringen faktisk har tilbudt forslagsstillerne at deltage i udarbejdelsen af en beretning om løsningen af den del – den lille del – af dette problem, som dette lovforslag omhandler. Jeg synes, det skal understreges, at det er en meget lille del af problemerne i forbindelse med inkonvertible lån, man løser ved dette her, og man løser det kun på en måde, der ikke er særlig formålstjenlig for de brugere, vi taler om.

Jeg synes, det er lodret forkert herfra at sige, at regeringen ikke ønskede at løse problemet. Regeringen har tilkendegivet, at den ønsker at løse problemet, men har meget svært ved at få øje på, at det kan løses med det fremsatte forslag. Det er jo en reel holdning at have, og så vidt jeg kan fornemme det, har det stået på stand mod påstand, og det burde jo netop være en anledning til, at forslagsstillerne havde ønsket at deltage i udarbejdelsen af en beretning med henblik på at løse det.

Men sagen er ikke værre, end at det flertal, der her afviser forslaget, jo naturligvis, når man vil fortsætte drøftelserne med at løse problemet, vil være interesseret i at holde et lille møde og invitere til kaffe, hvor forslagsstillerne kan inviteres med, så vi kan tale om det en gang til. Men man skal lade være med at fremstille denne sag, som om det var det, der reddede problemerne i forbindelse med de inkonvertible lån, for det er direkte forkert.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil meget gerne endnu en gang sige, at det er helt korrekt, at regeringen kaldte det et

[Pernille Sams]

tilbud, da man tilbød os, at vi frafaldt vores forslag og så lavede en beretning sammen med regeringen. Jeg har på forslagsstillernes vegne tilbudt regeringen at stemme for et helt forslag, der foreligger, og en gennemarbejdet model, der kan lade sig gøre, og det har regeringen afslået, ligesom vi har afslået at afstå fra vores eget forslag.

Så det kan vi da hurtigt blive enige om, hvis det er afgørende for hr. Jørn Pedersen.

Men jeg vil gerne spørge hr. Jørn Pedersen om en ting. Hvad vil regeringen, som ikke findes i dette forslag?

Mejdahl (V):

Der er såmænd så meget, jeg ikke forstår, og der er en ting, som jeg slet ikke forstår, og det er, at regeringen og regeringspartierne ikke vil støtte beslutningsforslaget om at gøre det muligt for boligejere, landmænd og mange andre at slippe af med de inkonvertible lån, når de pågældende oven i købet selv skal betale for det.

Vinteren over er der kommet flere svar fra bl.a. skatteministeren og landbrugsministeren, som sagde nej til at medvirke til at give denne mulighed og tage fat på problemet. Derfor har tre oppositionspartier taget initiativ til at finde en løsning, som ganske vist ikke hjælper alle, men som vil hjælpe nogle.

I betænkningen forsøger regeringspartierne med mange ord at forsvare et nej til beslutningsforslaget, bl.a. med ord som, at man ikke tror på, at det er udgiftsneutralt, at det ikke er tilstrækkeligt belyst, at det kun hjælper nogle få, og at det opbygger forventninger hos nogle med inkonvertible lån. Jo, der kan bruges mange argumenter.

Hvis det samme regelsæt skulle anvendes, når man i øvrigt fremsætter beslutningsforslag i Folketinget, var der mange beslutningsforslag, der fik en mere ilde medfart end dette her.

Jeg synes, det er ynkeligt at opleve, at regeringspartierne, efter at regeringen har smølet med denne sag ved standhaftigt at sige nej, ikke kan unde oppositionen, at dens forslag skal danne baggrund for en lovgivning på området.

I Venstre erkender vi, at den skitserede model ikke løser alle problemerne med de inkonvertible lån – slet ikke. Det er ikke et columbusæg. Skulle disse låntagere stilles så gun-

stigt, at de kunne udnytte rentefaldet optimalt, skulle der sendes mange penge med, og da vi ikke selv kan finde penge til det formål, vil vi heller ikke foreslå det. Men forslaget vil under alle omstændigheder hjælpe nogle. Det understøttes bl.a. af den henvendelse, som udvalget har fået fra De Danske Landboforeninger.

Den eneste kvalificerede betænkelse, vi har hørt under udvalgsarbejdet, er sætningen om de realkreditlignende lån. Det er måske dér, det er sværest at fastsætte kursen; det vil jeg gerne medgive. Vi har foreslået, at vi kunne stille et ændringsforslag, som fjerner ordene, men heller ikke det var nok til at skaffe sympati.

Vi står her med et soleklart eksempel på, at oppositionen ikke skal gøre sig forhåbninger om at få forslag vedtaget, selv om mange i regeringspartierne kan se det fornuftige i det.

Venstre vil så glæde sig over, at beslutningsforslaget har bevirket, at regeringspartierne har lovet hinanden, at de vil tage fat på opgaven til efteråret. Sen erkendelse er bedre end ingen, men der skulle nødvendigvis gå så lang tid, at renteudviklingen gør initiativet uaktuelt.

Kirsten Jacobsen (FP):

Efter førstebehandlingen af dette forslag havde jeg som en af forslagsstillerne i og for sig forhåbninger om, at det væsentligste problem for regeringen i forbindelse med dette forslag var, at regeringen ikke havde sit eget navn på. Jeg sagde under førstebehandlingen, at ophavsretten ikke var noget, vi gik højt op i i Fremskridtspartiet. Derfor havde jeg håbet på, at regeringen under udvalgsarbejdet havde skyndt sig at aksle sine skind og fabrikeret et regeringsforslag og fremlagt det her i salen. Så kunne vi jo alle sammen godt have støttet det og syntes, at regeringen var nogle rigtige helte, og det ville vi sandelig også gerne have gjort.

Men det gjorde regeringen ikke. Den benyttede hele udvalgsarbejdet til at fortælle om, at det foreslåede var umuligt, at det hjalp alt for få, og at det ikke var tilstrækkeligt gennemarbejdet. Den velvilje kunne man altså have vist. Og det har jo vist sig på andre områder, at hvis oppositionen kommer med et forslag, som regeringen i bund og grund måske synes ikke er så dumt endda, kan man sagtens finde ud af at lave et forslag og få det fremsat ganske hurtigt, og så kan vi alle sammen godt vedtage det for-

[Kirsten Jacobsen]

slag. Men det har man altså ikke villet i dette tilfælde.

Jeg kan nævne forslaget om standardiseret lejeverdi for boliginteressentskaber. Der fik man jo ordnet problemet med et regeringsforslag på en smidig, let og elegant måde. Det er nu vedtaget ved lov.

Det har man ikke villet her, og derfor er jeg desværre nødt til at konstatere, at den velvilje, finansministeren – det var finansministeren – gav udtryk for ved førstebehandlingen, og som jeg i og for sig var meget taknemlig for, ikke holdt ret længe, for så havde man løst det. Som finansministeren sikkert vil kunne huske, sagde jeg til ham, at det dér med ophavsretten tog vi ikke alvorligt, og derfor kunne vi sagtens have klaret dette problem, hvis der var politisk vilje til det.

Sagen er, at der ikke har været politisk vilje til at ophæve stavnsbindingen for denne gruppe mennesker, og det synes jeg er kedeligt. Det er kedeligt, at vi har tilladt en låneomlægning for en meget stor gruppe af mennesker, og så sidder der altså nogle tilbage stavnsbundne i deres huse med disse inkonvertible lån. Det kan de ikke selv forstå. De kan ikke forstå, hvorfor Folketinget, når de oven i købet selv skal betale overprisen for det – der er ingen statspenge i det – så ikke bare ville vise dem den velvilje, det er at trykke på de grønne knapper.

Det er også uforståeligt for mig, for det, man gør, er jo at skyde det til hjørnespark, og de løfter, der kommer om, at man kan se på det i næste samling, er jo uden interesse, for så har vi sikkert et andet flertal, og så kan vi meget hurtigt ekspedere det. Så de løfter gavner ikke nogen noget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Fru Kirsten Jacobsen leverer jo de argumenter, som gør, at vi stemmer imod det. Vi ønsker ellers at opfatte det som et positivt forslag, men når fru Kirsten Jacobsen udlægger det på den måde, som hun gør, er det forklaringen på, at vi ikke kan acceptere forslaget. Fru Kirsten Jacobsen udlægger det nemlig, som om det løser problemet for alle – eller i hvert fald næsten alle – der er stavnsbundne af inkonvertible lån; sådan lyder formuleringen her. Men det er jo ikke kendsgerningen, og det ved fru Pernille Sams, og det ved hr. Mejdahl.

Problemet her er netop, at man fremsætter et lovforslag her, som skal stå som den frelsende løsning for en masse mennesker, og hvis vi havde stemt for det her umiddelbart og sommeren var gået, inden vi kom til at lave det rigtige lovforslag, ville alle mennesker med inkonvertible lån have troet, at her var løsningen på deres problemer. Det er det ikke. Det er derfor, vi ikke umiddelbart kan stemme for det.

Det foreliggende forslag hjælper kun ganske få, og det gør det bl.a., fordi der fornuftigvis står i lovforslaget, at det skal være udgiftsneutralt for staten. Det er helt rimeligt og rigtigt og godt, men det er jo desværre også det, der begrænser effekten af lovforslaget. Sådan er det jo bare. Det er ikke nemt at finde fordele, uden at nogle andre skal betale dem, og det har forslagsstillerne her jo heller ikke stillet krav om – helt fint – men netop derfor er der ikke ret meget i forslaget.

Det var også derfor, regeringspartierne ville ind i en nærmere drøftelse for at få klarlagt og forklaret, hvad det var, og det kunne vi udmærket have gjort i en beretning. Det er nu blevet til et betækningsbidrag fra regeringspartierne, som forklarer, hvad sagen handler om.

Regeringspartierne vil gerne være med til en fortsat dialog med forslagsstillerne for at undersøge til bunds, hvordan der kan skaffes mulighed for at redde nogle af de mennesker, som er låst fast af indlåsnings effekterne. Men det står fast, at det bliver dyrt – dyrere end de lån, man har i øjeblikket – og at det betyder, at kun nogle ganske få kan benytte sig af det, altså dem, som er låst fast i en situation, hvor de skal have handlet hus, eller de landmænd, som skal have foretaget en omprioritering i forbindelse med en udvidelse af deres landbrug.

Når det også var nødvendigt med en beretning og en yderligere drøftelse, er det, fordi forslaget i sin nuværende form ikke er udgiftsneutralt. Det ved vi godt at forslagsstillerne mener det skulle være, men der var altså den lille fejl deri, at sammenligningskursen var taget fra konvertible obligationer, og selvfølgelig skulle det have været fra inkonvertible obligationer; det er vi sikkert ikke uenige om.

Omkostninger og problemer ved gennemførelse af forslaget er ikke tilstrækkeligt belyst. Under alle omstændigheder vil en gennemfø-

[Ole M. Nielsen]

relse som sagt kun hjælpe ganske få, og en vedtagelse af beslutningsforslaget risikerer at opbygge forventninger hos alle med inkonvertible lån.

Derfor er vi selvfølgelig også nødt til at være positive over for det, for ellers ville det jo komme til at stå, som om de gode borgerlige partier simpelt hen var kommet med redningen for de stakler, der har inkonvertible lån, og de elendige regeringspartier vil ikke være med til noget som helst.

Det vil de regeringspartier, også selv om det kun drejer sig om nogle få, men vi vil bare ikke stikke folk blå i øjnene. I Kristeligt Folkeparti vil vi nemlig gerne være med til at hjælpe, også selv om det kun drejer sig om enkelte mennesker, for vi går ind for det enkelte menneske og ikke bare grupper, der er mange stemmer i. Vi ønsker at arbejde videre med denne sag.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Kristeligt Folkepartis ordfører kan ikke have læst, hvad der blev sagt under førstebehandling, og så vidt jeg erindrer, har Kristeligt Folkepartis ordfører heller ikke deltaget i udvalgsarbejdet. Som følge deraf er der ikke noget at sige til, at Kristeligt Folkepartis ordfører ikke ved, at forslagsstillerne ganske klart har tilkendegivet, at vi er fuldstændig opmærksom på, at dette forslag ikke løser problemet for alle, men kun for en lille gruppe. Det ved vi, og der er da heller ingen, der har tænkt sig at prøve på at gå ud og fortælle noget andet. Det er sagt fra denne talerstol utallige gange, så det ikke kan misforstås. Det er også sagt under udvalgsarbejdet.

Men der er jo ingen grund til at undlade at hjælpe nogle, fordi man ikke kan hjælpe alle, og der er slet ingen grund til ikke at hjælpe dem, hvis de selv skal betale for hjælpen.

Det, man hjælper dem med i relation til disse indlåsningsproblemer, er, at de kan tage et arbejde i en anden del af landet og komme af med deres hus, ligesom man hjælper landmanden eller andre, som skal have omprioriteret deres hus. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det står højt og tydeligt i forslaget, at det er udgiftsneutralt for staten, og hvis Kristeligt Folkepartis ordfører havde læst de bilag, der er kommet fra finansministeren, ville Kristeligt Folkepartis ordfører også vide, at det efter skat

oven i købet giver indtægter til staten. Så selv om Kristeligt Folkepartis ordfører ikke ville høre på forslagsstillerne og tro på, hvad vi siger, eller hvad der står i forslaget, går jeg ud fra, at Kristeligt Folkepartis ordfører tror på de bilag, vi får fra regeringens egen finansminister, og deraf fremgår det, at dette forslag vil give indtægt til staten efter skat.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Tidligere i debatten spurgte jeg hr. Jørn Pedersen, hvad regeringen vil, som ikke ligger i dette forslag. Det kunne hr. Jørn Pedersen ikke svare på, men måske hr. Ole M. Nielsen vil forsøge at besvare det spørgsmål, som i virkeligheden er helt enkelt, og som jeg gerne vil gentage: Hvad vil regeringen, som ikke ligger i dette forslag?

Hr. Ole M. Nielsen gjorde i sit indlæg meget ud af at fortælle, at dette her jo ikke hjalp så mange. Det har vi nu heller aldrig sagt – vi har aldrig sagt, at det hjælper hele Danmarks befolkning – men det hjælper dem, der har hjælp behov, og hvor det kan svare sig at gå ind og hjælpe sig selv.

Under førstebehandling gjorde regeringspartierne meget ud af dette spørgsmål, og finansministeren sagde som sagt, at forslaget faktisk slet ikke hjalp nogen af dem, der har problemer med inkonvertible lån. Derfor vil jeg gerne spørge regeringspartierne, om de har læst nogen af de henvendelser, som ligger i Boligudvalget om denne sag, f.eks. skriver Landboforeningerne, hvor langt hovedparten af de inkonvertible lån jo er placeret, til Boligudvalget, at de kan give deres fulde støtte til det fremsatte beslutningsforslag, for selv om forslaget ikke indebærer nogen ydelsesstøtte for låntagerne, lægger Landboforeningerne stor vægt på, at det giver mulighed for at omlægge de inkonvertible lån, som i mange tilfælde spærrer for tillægsbelåning og omprioritering. Længere henne i samme henvendelse skriver de:

»Forslaget løser ikke alle problemer, men det indebærer, at man kan komme ud af det pågældende låneforhold, uden at obligations-ejerens løbende indtægter berøres og uden udgifter for staten. Derved ophører stavnsbindingen for de landmænd, som for tiden ikke kan sælge ejendomme på grund af de inkonvertible lån.«

[Pernille Sams]

Der er i tusindvis af eksempler på mennesker, som dette her forslag konkret vil give en hjælp. De kommer selv til at betale for det, men de vil blive løst af det stavnsbånd, der er lagt på dem her. Det er alle, der vil sælge, det er alle, der vil bygge til, det er alle, der vil omprioritere, og hvad ved jeg, som sidder med denne type lån, men nu tillader taletiden ikke mere, så jeg forsøger at komme tilbage senere.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er korrekt, at jeg ikke har deltaget i udvalgsarbejdet, og det har den enkle årsag, at jeg ikke er medlem af Boligudvalget, hvor det har ligget. En af forklaringerne på det lidt forkvaklede forløb, dette forslag har fået, er måske, at det har ligget dels hos finansministeren, dels er blevet sendt i Boligministeriet osv.; det er nok ikke så heldigt.

Men jeg har læst det store koncept fra Finansministeriet og forstået argumenterne både for og imod – det er et ganske udmærket stykke papir – og jeg har også læst de papirer, vi har fået fra landboorganisationerne.

Hvad angår spørgsmålet om, at man skulle have mulighed for at sælge sit hus i én egn for at tage arbejde i en anden egn af landet, kan jeg gøre opmærksom på, at der allerede findes den mulighed, at man kan overflytte sit pant fra én ejendom til en anden. Derfor kan man godt sælge sit hus med inkonvertible lån uden det inkonvertible lån og få det overført til det hus, man køber et andet sted. Man kan faktisk godt lave en sådan clearing.

Hvad vil regeringen, der ikke ligger i dette forslag? Vi vil have det konkretiseret. Det var det, vi ville have gjort i beretningen, og det er det, vi er begyndt på i betænkningens bidraget. I øvrigt tror jeg, at finansministeren vil redegøre yderligere i sagen.

Formanden:

Men forinden får fru Kirsten Jacobsen ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nu er det jo Folketinget, der har besluttet, at forslaget skulle henvises til Boligudvalget, og det er derfor, det er blevet behandlet dér. Men

alle partier har jo lejlighed til at skifte deres eksperter ind i et udvalg, når et forslag bliver behandlet.

Men den undskyldning, som boligministeren så tit er kommet med om, at man jo kan flytte de inkonvertible lån med til en ny ejendom, holder jo ikke vand i det virkelige liv!

Det kræver jo: 1) at kreditforeningen vil være med, 2) at der er plads i den nye ejendom, 3) at man kan komme af med de lån, der eventuelt er i den nye ejendom. Det er simpelt hen en teoretisk undskyldning, og jeg kunne godt tænke mig at spørge boligministeren, om han ville være venlig at oplyse os om, hvor mange inkonvertible lån der i forbindelse med en ejendomshandel er blevet flyttet med. Jeg tror, tallet er meget, meget lavt. Muligheden findes teoretisk, ja, men den findes i virkeligheden ikke.

Det hjælper heller ikke noget som helst for dem, der vil bygge til eller bygge om eller gøre andre ting. Dette lovforslag er simpelt hen et spørgsmål om at løse disse mennesker fra stavnsbindingen og så lade dem selv betale.

Man er så interesseret i at få at vide, hvad det er, regeringen vil, og som ikke står i forslaget. Det er selvfølgelig kun en eneste ting: Hvis det var muligt med hjemmel i Folketingets forretningsorden at fjerne de tre forslagsstilleres navne og sætte regeringspartierne navne på, er jeg overbevist om, at hele Folketinget samlet ville stemme for forslaget om et øjeblik.

Finansministeren (Lykketoft):

Der er én ting, jeg ikke har forstået i denne sag – eller i hvert fald én ting; der er måske flere: Hvilket menneske er det, det ville hjælpe, at vi vedtog et beslutningsforslag nu som næstsidste punkt på dagsordenen i Folketinget om, at regeringen skulle komme med et forslag, i forhold til det, der står i beretningen om, at det agter regeringen at gøre? Det forstår jeg ikke. Det forstår jeg helt enkelt ikke.

Der er ikke nogen realitetsforskel på den vilje, regeringen har til at prøve at finde løsninger, der ikke belaster statsfinanserne og hjælper på indlønningseffekterne, og så den vilje, forslagsstillerne har.

Men hvis der er noget, der er barnligt i diskussionen, så er det da fru Pernille Sams' og fru Kirsten Jacobsens iver efter at få vedtaget et beslutningsforslag, som i sin tekst og sine

[Finansministeren]

bemærkninger har en række manglende løsninger, og som henviser til, at vi partout skal prøve at løse problemet via Hypotekbanken, hvor man i beretningen fra flertallet peger på, at der kunne være alternativer til Hypotekbanken, der måske var bedre.

Men jeg synes altså, det er vigtigt i forhold til disse mennesker – og det er jo nok ikke tusindvis – at undgå at skabe falske forhåbninger. Man vil desværre hverken ved beslutningsforslagets eller beretningsflertallets betragtninger kunne løse alle problemer for dem, og det er at skabe en falsk forestilling at sige, at chancen for, at man kan løse dem på en fornuftig måde, er større ved at vedtage dette beslutningsforslag, end ved at flertallet gør, som flertallet har meddelt at man agter at gøre, næste gang der skal lovgives om dette i dette Folketing.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Tak for finansministerens positive tilsagn om, at regeringens vilje er lige så god som forslagsstillernes vilje til at løse denne sag.

Jeg vil gerne spørge finansministeren om en eneste konkret ting, som jeg håber at finansministeren vil svare på, og det er, om forslagsstillerne til dette forslag bliver indbudt til forhandlinger med regeringen i sommerperioden, således at der kan ligge et forslag, når Folketinget mødes til oktober.

Det vil jeg håbe at finansministeren vil svare på, og jeg vil håbe, at finansministeren – selv om regeringen helst kører alle ting af denne type helt selv – i denne sammenhæng ville forsøge at inddrage os, der har arbejdet med sagen længe, og som meget gerne vil have løst dette problem. Det er ikke til at læse ud af betænkningen, men jeg opfattede finansministerens tilsagn her som meget positivt, men hvis regeringen fortsat vælger at blokere for det, vil jeg i hvert fald give et tilsagn om, at vi genfremsætter forslaget til efteråret.

Finansministeren (Lykketoft):

Selv om fru Pernille Sams' interesse i profilering frem for problemløsning har været det dominerende indtryk i de samtaler, der har været om sagen, vil jeg gerne give et tilsagn om, at vi vil samtale med fru Pernille Sams om, hvordan dette problem kan løses.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 44 (KF, V og FP) stemte for, 66 (S, SF, CD, RV og KRF) imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:

21) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 92:

Forslag til folketingsbeslutning om tilskud til børnepasning.

Af Else Winther Andersen (V) og Pia Christmas-Møller (KF) m.fl.

(Fremsat 19/4 94. Første behandling 4/5 94. Betænkning 19/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Pia Christmas-Møller (KF):**

Den 18. november sidste år opfordrede den socialdemokratiske ordfører, hr. Jan Petersen, mig til at genfremsætte vores forslag om at ophæve det eksisterende forbud mod, at kommuner kan give kontant tilskud til forældre, der selv passer deres børn.

Det var en overraskende opfordring, fordi det ikke var mere end et halvt år siden, vi sidst havde behandlet forslaget, og dér havde Socialdemokratiet med brask og bram stemt vores forslag ned.

Lige så overraskende opfordringen var, lige så glædelig og opløftende var den. Jeg lovede naturligvis prompte at genfremsætte lovforslaget, og det er sket.

Stor er derfor skuffelsen, når vi nu må konstatere, at Socialdemokratiet og de øvrige regeringspartier ikke har rokket sig en tøddel, men fortsat vil stemme vores forslag ned. Det ærgrer mig meget, men jeg håber, at vi i et nyt Folketing vil have mulighed for at få ophævet dette diskriminerende forbud.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor det er acceptabelt for regeringen at give familier, der kommer fra arbejdsmarkedet eller fra le-